

HÁJEK

Duben
2026

Naše noviny

OBSAH

■ Program DSH

■ Pozdrav

■ Kvíz

■ Zajímavosti

■ Literární dílna

■ Rozjímání

■ Povídka měsíce

■ Představujeme

■ Kaleidoskop

■ Info z domova

**Srdečně vítáme nové
obyvatele, kteří
nastoupili do našeho DS.**

*Eva Wagnerová;
Jan Rataj;
Josef Štauber; RNDr.
Ludmila Vacková;
Jaroslav Bárta;
Eva Pešková;
Jarmila Němcová*

Zpravodaj Hájek vychází
v nákladu 200 výtisků pro potřeby
obyvatel Domova seniorů
Praha 4 Háje,
K Miličovu 734 a je neprodejný.
Na vydání spolupracují:
Monika Stajnerová,
Dagmar Zavadilová, ředitelka DS,
ve spolupráci s klienty DS.

DOMOV
PRO SENIORY
HÁJE

PRA
PRA
PRA
PRA
GUE
GA
G

1. 4. středa 10:00 SÁL

DŮVĚRNÍCI

Dubnové setkání zástupců obyvatel s vedením domova.

1. 4. středa 15:00 GALERIE KORZO

VERNISÁŽ

Srdečně vás ve spolupráci s neziskovou organizací Freya z.s. zveme na vernisáž výstavy fotografií Příběhy blízkosti, intimity a vztahů z prostředí domovů pro seniory a seniorky. Součástí bude komorní hudební vystoupení a občerstvení.

9. 4. čtvrtek 14:00 SÁL

HUDEBNÍ VYSTOUPENÍ DAVIDE MATTIOLI

Srdečně vás zveme na vystoupení italského zpěváka Davida Mattioliho, který zpívá slavné italské hity, nazpíval duety s několika českými umělci a můžete ho znát také z televize Šlágr. Jeho muzika je opravdu rytmická a plná energie.

12. 4. neděle 15:30 KAPLE

EKUMENICKÁ BOHOSLUŽBA PRO VĚŘÍCÍ I NEVĚŘÍCÍ

Téma: OHLÉDNUTÍ ZA VELIKONOCEMI

O Ježíšových sedmi posledních slovech z kříže a o jejich poselství k nám.

Slovo: Jaromír Páchl s hudebním doprovodem.

15. 4. středa 9:45 SÁL

SVĚTOVÝ DEN PARKINSON

Každoroční setkání u příležitosti světového dne Parkinsonovy nemoci spojené se sportovními aktivitami, osvětou, zábavou a doprovodným programem.

16. 4. čtvrtek 10:00 ERGOTERAPIE

BÁBOVKY

Zveme vás na oslavu dubnových narozenin.

20. 4. pondělí 10:00 VELKÁ ZAHRADA

ZOOTERAPIE

Přijďte se podívat, pohladit, nakrmit a užít si setkání se zvířaty na naší velké zahradě.

22. 4. středa 14:00 SÁL

HUDEBNÍ KLUB

Zveme vás na setkání spojené s povídáním o zpěváku Jiřím Schelingerovi a s poslechem jeho nejznámějších písní.

23. 4. čtvrtek 10:00 SÁL

PETR VELETA

Jste srdečně zváni na aktivní dopoledne spojené s poslechem hudby, pohybem a zábavou, kterým nás provede pan Petr Veleta.

24. 4. pátek 10:00 SÁL

CIRKUS SENIOR

Přijďte se pobavit, potrápit, potrénovat, a hlavně potěšit s naším cirkusovým lektorem Adamem Jarchovským.

26. 4. neděle 15:30 KAPLE

EKUMENICKÁ BOHOSLUŽBA PRO VĚŘÍCÍ I NEVĚŘÍCÍ

Téma: Ježíš se vrací domů

O tajemství Nanebevstoupení Páně a jaký má pro nás význam. Slovo: Matěj Hájek s hudebním doprovodem.

27. 4. pondělí 10:00 SÁL

BUBNOVÁNÍ A RYTMICKÉ HRÁTKY

Zveme vás na program zaměřený na společnou hudební tvorbu a seznámení se základními perkusními nástroji. Objevíme nejstarší hudební nástroj na světě - vlastní tělo, ale i další nástroje. Bubnování si společně s námi užijí i děti z naší dětské skupiny Paleček.

Vážení čtenáři,

přicházejí dny, kdy se nadechneme a zjistíme, že přišlo jaro. Mám toto období osobně moc ráda, a tuším, že i většina z vás. Ve vzduchu je cítit jakási nepopsatelná a neviditelná síla. Ne nějak dramaticky, spíše nenápadně. Sluníčko začne hrát jinak, po roztátém sněhu je ve vzduchu cítiti zem, a já si vždy uvědomím, jak se už těším, až zabořím na zahradě ruce do hlíny.

Toto je mé vítání jara, pozoruhodné sledovat ten rodící se život kolem. A ten zpěv ptáků nám oznamuje, už je to tady.

Ač je tu každý z nás jiný počet let, každý rok našeho života přišlo jaro.

Více méně stejné s danou pravidelností přichází s jarem jakýsi náboj, těšení se a plánování. Jiné plány a očekávání má člověk náctiletý, jiné plány má člověk ve dvaceti, a tak dále.

Ve dvaceti letech má člověk pocit, že vše důležité ještě přijde, a je to tak správně, neboť očekávání a plánování a odhodlanost každého z nás posunují dál.

Přeběhne deset dvacet dalších jar a přichází věk, kdy nás vesměs život naučí méně mluvit, více naslouchat, méně spěchat, a také se již poučit z některých přehmatů a chyb.

Jenže zkušenost je zvláštní věc. Sbíráme ji celý život, a tak rádi bychom ji předali dál, třeba potomkům, ale nějak to nejde a nejde. A tak stále dokola, co svět světem stojí.

Pamatuji na období svého života, kdy jsem byla zvědavá úplně na všechno, kromě dobře míněných rad svých rodičů. A to jsem byla, domnívám se, hodné dítě.

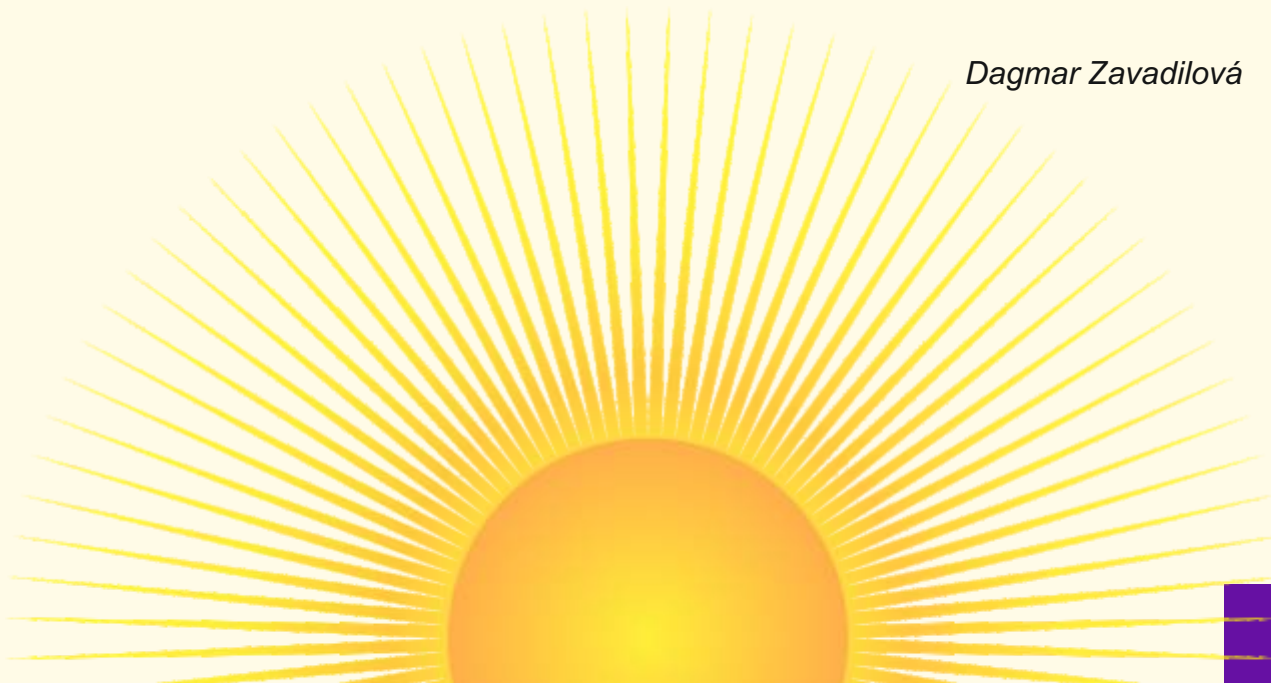
Jako rodič vím něco, co oni, naši drazí potomci, zatím ne. Že život není závod na sto metrů, ale spíš takový běh na dlouhou trať.

Někdy rychleji, někdy pomalu, někdy musíme zastavit a postát, abychom si mohli všimnout toho, co v trysku nelze zachytit. A období jara za mě může být připomenutím toho, že začátky existují pořád.

Stačí se jen znovu nadechnout.

Tak dýchejme, dýchejme a užívejme každou hezkou chvíli života plnými doušky...

Dagmar Zavadilová

Milí čtenáři,

dnes se společně podíváme na téma **smyslu** z pohledu psychologie. To, co považujeme za smysluplné a důležité, se u každého člověka přirozeně liší. Pro někoho je zdrojem smyslu rodina, pro jiného práce, víra, koníčky nebo třeba péče o druhé. Neexistuje jeden univerzální návod, podle kterého bychom mohli bezpečně určit, co je na světě to nejdůležitější. Každý si tuto odpověď hledá sám během života a smysl se zároveň s tím, jak se vyvíjíme, proměňuje. Zajímavé je, že zatímco smysl se těžko popisuje, jeho ztrátu dokážeme pocítit zřetelně. Ztráta smyslu může zahrnovat pocity prázdnoty, smutku nebo beznaděje. Člověk může mít dojem, že jeho dny postrádají cíl nebo že není tolik potřebný jako dříve. Tyto pocity bývají mnohdy provázeny i tělesnými obtížemi. Jedná se o přirozený proces, se kterým se v určitých obdobích života setká mnoho lidí.

Proč by však pro nás mělo být přirozené zakoušet takové nepříjemné chvíle? Tato mnohdy bolavá „volání z nitra“ však mají svůj význam – často nás upozorňují, že potřebujeme **znovu** hledat to, co dává našemu životu hodnotu.

Jedním z významných myslitelů, kteří se tématem smyslu zabývali, byl Viktor E. Frankl, rakouský lékař a psycholog. Na základě svých těžkých životních zkušeností, mezi něž patřil i pobyt v koncentračním táboře, dospěl k přesvědčení, že touha po smyslu je jednou z hlavních lidských potřeb.

Naopak stav ztráty smyslu popisuje jako **onemocnění duchovní podstaty**. Podle něj může člověk najít smysl i v obtížných situacích – například v tom, jak se k nim postaví, jak je zvládá a co si z nich odnese. Frankl tvrdí, že pokud se nám podaří najít smysl uprostřed krizí nebo limitujících situací, můžeme znovu nalézt ztracenou rovnováhu. Sám tuto myšlenku ilustruje ve svém díle *A přesto říci životu ano*.

Jak se hledá smysl?

Frankl popsal, že smysl můžeme naplňovat různými způsoby. Může jít o tyto hodnoty:

Tvůrčí – tedy to, co vytváříme a předáváme světu (čin, dílo, práce)

Zážitkové – tedy to, co prožíváme (vztahy, příroda, umění, sport)

Postojové – tedy to, jak se stavíme k těžkostem, které nemůžeme změnit

Právě poslední z nich je často klíčová ve chvílích, kdy už nemůžeme ovlivnit okolnosti, ale stále můžeme ovlivnit svůj postoj. Možná z toho vyplývá jednoduché, ale důležité sdělení: smysl života nemusí být něco velkého a vzdáleného. Často se skrývá v drobných každodenních událostech.

Právě malé, ale opravdové okamžiky mohou dát našemu životu hluboký a trvalý smysl. Usilování o hledání smyslu i v těžkosti vede k vnitřnímu souhlasu se životem, k objevování našich hodnot, ke schopnosti volit podle svědomí a k odpovědnosti za svá rozhodnutí.

*S přáním všeho smysluplného,
Mgr. Adéla Růžicková, psycholog DS Háje*

Literatura: Frankl, V. (2006). *A přesto říci životu ano*. Karmelitánské nakladatelství. Kratochvíl, S. (2017). *Základy psychoterapie*. Portál. Vymětal, J., Balcar, K., Durecová, K., Hájek, K., Hanušová, I., Humhal, K., Junková, V., Horsten, A., Payne, J., ... Vavřda, V. (1997). *Obecná psychoterapie*. Psychoanalytické nakladatelství.

Darované přání...

pomozte vyplnit přání našich seniorů

Vážení obyvatelé, rodinní příslušníci, návštěvníci DS Háje,
je před námi již 11. ročník projektu

„DAROVANÉ PŘÁNÍ”

Každý z nás má jistě nějaká přání, některá dokážeme vyslovit nahlas, některá si sami dokážeme vyplnit, o některých jen sníme. Některá přání už považujeme za nesplnitelná a raději na ně zapomínáme.

Možná, že je na čase svá tajná „nesplnitelná“ přání vyřknout, v našem případě napsat. Díky tomuto projektu je velmi pravděpodobné, že vaše přání se stane naším dárkem pro vás.

Jak tedy na to? Jaké přání si přát?

„Darované přání“ **nejsou drahé materiální věci** (lednice, postele, auta...), bohužel ani zdraví vám darovat nemůže, ale **může vás třeba** vrátit do vašeho rodného kraje, zprostředkovat setkání s někým, koho jste dlouho neviděli a nemáte možnost se s ním setkat (vzdálené příbuzenstvo, kamarád z dětství...atd.).

Jedná se o přání jednotlivce, které máte již dlouho a domníváte se, že už se vám nesplní.

Jak přání sepsat kam ho dát a jak to bude dál?

Napište své přání na papír, uveďte celé své jméno a také napište proč, z jakého důvodu, si přejete právě toto přání. Pokud se jedná o setkání s osobou, tak vás velmi prosíme o jméno dotyčné osoby a telefonické spojení či adresu. Sepsané přání pak vhodte do krabičky, označené logem „Darované přání“, která se nachází u kavárny. Na konci měsíce dubna si vaše přání vyzvedneme a pokusíme se vám je co nejdříve splnit.

A na závěr.

Darované přání je přáním jednotlivce. Nebojte se říci své přání, věříme, že se podaří darovat vám to, v co jste už nedoufali a udělat vám tím radost.

1. 10. dubna 1968 československý film režiséra Jiřího Menzela Ostře sledované vlaky získal Oscara – cenu americké Akademie filmového umění. Kdo hrál hlavní roli?

- a) Radoslav Brzobohatý
- b) Václav Neckář
- c) Karel Fiala

2. Pranostiku „Na svatého Jiří vylézají hadi a štíři“ všichni známe. Víte ale, jak je svatý Jiří zobrazován?

- a) Na koni, jak bojuje s drakem.
- b) Jako římský voják, který lije vodu z vědra na hořící dům.
- c) Se šípy, kterými ho prokláli římscí vojáci.

3. 10. dubna 1970 Paul McCartney oznámil, že opouští hudební skupiny Beatles. Kolik tato kapela měla členů?

- a) 5
- b) 3
- c) 4

4. Podle pověsti byl Řím založen 21. dubna 753 př. n. l. v ústí řeky Tibery. Kdo jej založil?

- a) Gaius Julius Caesar
- b) císař Augustus
- c) dvojčata Romulus a Remus

5. 29. dubna je Mezinárodní den tance. Víte, z jaké země pochází tanec tango?

- a) Argentina
- b) Španělsko
- c) Itálie

6. 16. dubna 1940 v Brně proběhla premiéra opery od E. F. Buriana MARYŠA. Opera byla složena na základě dramatu Maryša od bratrů Mrštíků. Jak se bratři jmenovali jménem?

- a) Adam a Vilém
- b) Alois a Vilém
- c) Alois a Václav

7. 23. dubna 1955 Otto Wichterle vynalezl zdravotní pomůcku, která usnadňuje život lidem do dneška. Která to je?

- a) protéza
- b) elastické obinadlo
- c) kontaktní čočky

8. 16. dubna 1889 se narodil Charlie Chaplin. Byl známý především jako?

- a) zpěvák
- b) tanečník
- c) komik

9. Hans Christian Andersen (2. dubna 1805 – 4. srpna 1875) proslul především jako jeden z největších světových pohádkářů. Odkud pocházel?

- a) z Polska
- b) z Dánska
- c) ze Slovenska

10. Podle staré tradice měl na Velikonoce dostat každý něco nového na sebe, aby ho beránek...

- a) nezatratil
- b) nepokakal
- c) nepoplival

*Vážení čtenáři a luštitelé,
na otázky v březnovém kvízu
odpovědělo 15 čtenářů.*

Deset správných odpovědí měli:

Jiří Sova z A2, Alena Šimonová z A0, Jiří Friedrich z A3, Vladimír Jiráček A0, Petr Franěk A0, Devět správných měl:

Alena Nouzová z B1, Jindřich Janků z B1, Libuše Kotrčová z B1, TÝMA3

Osm správných odpovědí měli:

Eva Bryndová z B1, Jan Hučín z B1

GRATULUJEME!!!

*Nejvíce Vás potrápila otázka
č. 2, 4 a 7, 10.*

Důležitá informace: vyplněné kvízy je nutné vhodit do schránky na oddělení A0 nejpozději do 20. v daném měsíci. Později vhozené kvízy už nemohou být započítány a uvedeny v časopisu Hájek, a to z důvodu uzávěrky a tisku časopisu.

SPRÁVNÉ ODPOVĚDI

1. A: 20. až 21.3.
2. B: Vesna.
3. A: Jan Amos Komenský
4. C: medvídka mývala.
5. B: Jaroslav Seifert
6. B: Z vrby jívý.
7. B: Severoatlantická aliance.
8. C: opětovné využití materiálu.
9. B: Karlštejn.
10. C: Johannes Gutenberg .

Literární dílna

Jak se žilo v dnešním Čestětíně Věra Skoupá

Okolo Čestětína, který se za mého dětství jmenoval Čestětín, ale roky zmizel i ten háček, jsou krásné lesy plné borůvek, brusinek a hub. Nevím, kde vesnické ženy braly čas na domácnost, hospodářství, děti a na plody z lesa. Těch z lesa nosily plné kbelíky. Co nespotřebovaly v kuchyni, odnesly do obchodu a dostaly peníze.

Vzpomínám, jak jsme žili ve vesnici, kde v bývalých Sudetech zbourali nakonec i kapličku. Teta Anna Klírová, sestra tatínka, navrhla, aby si obsadil poslední rozpadlé stavení. Některé domy byly krásné a vybavené. Dokonce si myslím, že jsem přišla na zakopaný poklad na zahradě. Nebyla to naše zahrádka, a tak je to stále záhadou. V roce 2000 se tam nastěhoval bohatý podnikatel. Poblíž má tenisový kurt a motorkářskou dráhu.

Ve čtvrtek 14. 7. 1949 byla maminka na borůvkách v lese, asi toho moc nenatrhala, protože musela honem pospíchat domů. Tatínek s koňským povozem ujížděl do Dolní Jamné pro porodní bábu. Přišla jsem na svět ve čtyři odpoledne. Jak jsem vyrůstala, domáhala jsem se více pozornosti u okolí a o dva roky starší bratr Jirka byl trochu stranou. Teta, která měla Jirku ráda, nad ním držela ochrannou ruku.

Dokonce i školku jsme měli. Hlídala nás Eliška Třísková provdaná Nebeská. Do školy se chodilo tři kilometry pěšky přes les do Březína. Jirku přihlásili rodiče o rok dříve, tedy v pěti letech. Jirka byl pohodový a učení mu nedělalo problém, ale do školy chodit nechtěl, a tak ho teta schovávala u sebe doma. To rozhádalo rodiny.

Domy v Čestětíně jsou postavené do kruhu, náves plná hus, kachen, dva rybníky. Bydlely tu mladé rodiny s malými dětmi. Není divu, že po sobě vzájemně všichni pokukovali.

Jediný, napůl padlý dům, co zbyl, byl na kopci vesnice. Dům nemuseli bourat, spadl sám. Stavba nového domu trvala asi tři roky. Dům byl na tehdejší dobu moderní a byl z něj krásný pohled na celou vesnici. Někteří obyvatelé vesnice pomáhali, pamatuji si pana Netrha, to byl pán plné síly a vyšší postavy. Později, když tatínek přestavoval v Mezouni a v Tachlovicích dům, tak prohlašoval: „Starý Netrh by to udělal takhle!“ Starý Netrh byl jeho vzor.

Po levé straně bydlela rodina Lavičkova. Měli čtyři děti, já si pamatuji na nejstaršího kluka Míru, byl stejný ročník. S ním jsem si občas hrála, dokud mě nepraštil kamenem do hlavy. Pan Lavička byl veselý, rád se napil alkoholu. To potom šel na obecní dům a rozhlasem pustil hudbu do éteru. Nebyl

konfliktní a měl svoji Stázičku, tedy paní Lavičkou, moc rád, a proto každým rokem se dařilo jedno dítě. Paní Stázička se rozhodla jít na sterilizaci. O tom se hodně povídalo.

Další obytný dům byl velký a patrový. Rodiny, které tady bydlely: Toncar, Krauz, Krofta. V přízemí a v patře byl vesnický taneční sál. To byla velká událost pro vesnici asi jedenkrát v roce, a to snad v zimních měsících, kdy bylo nejméně práce na vesnickém hospodářství.

Rodina Struharů získala celkem dobré stavení se stodolou a chlévy. To bylo u většiny domů. Postranní chodbou byl propojený s chlévem. V zimě to byla výhoda. Struharovi byli početná rodina, měli čtyři děti: Frantu, Dášu, Jardu, Petra. Pan Struhar byl můj kmotříček. Moc rád se napil a byl se vším spokojený, i když se teta Struharová moc ráda líbila. O děti se starala velice dobře, přesto, že ji strejda nic nepomohl. Pokoje, které měly okna na střed vesnice, byly dvě ložnice, kuchyň byla vzadu. Myslím, že to nebylo ideální, já bych to otočila. Moje maminka si s tetou Struharovou asi nejvíc rozuměla.

Další dvojdom patřil Láskům. Pan Láška se také rád napil alkoholu a měl krásnou paní! Jako jediná rodina v obci měli auto Pikolu a dvě děvčata Květu a Marušku. Stavení byly vlastně dva krásné venkovské domy, takže mělo i dvě předzahrádky. V domě, ve kterém bydleli, byla jedna místnost, jež sloužila jako kuchyň a ložnice. Z chodby se dále pokračovalo do chléva. Paní Lásková měla velký úraz. Při mlácení obilí. Mlátička obilí byl velký a nebezpečný stroj. Nešťastně uklouzla, a přišla skoro o celou nohu. Byl to velký a ošklivý úraz. Naučila se chodit s protézou, a to skvěle. Do rodiny se nastěhovala maminka pana Lásky. Stará paní prodala dům, hospodu, a přivezla auto Pikolu. Dar, který přivezla pro mladou rodinu, jí moc šťastné stáří v Čestětíně nezajistil. Snažila se mladé rodině hodně pomáhat. Spala v temné komoře, i když ve stavení byl k dispozici vlastně další krásný dům. Ten měl parádní pokoj. Pan Láška nosil velmi silné dioptrické brýle. Skoro neviděl. Jezdil traktorem. Jízda s ním byl hororový zážitek. Výfuk u traktoru vedl nahoru, a z něj šlehaly ohnivé prameny, děs. Paní Lásková se i přes svůj hendikep ráda smála a chlapům se líbila. Oni za ní rádi a tajně chodili.

V sousedním kruhu bydlela rodina Kamínkových. V téhle rodině jsem viděla spořádané a harmonické soužití. V rodině vyrůstaly čtyři děti: Václav, Věra, Pepík a Jeník, ten byl od narození vážně nemocný se srdíčkem. Pepík byl trochu baculatější, pohodový a trochu rošťácký. S Věrou jsem vyrůstala a pro mě byla jediná kamarádka, i když jsem párkrát zklamala. Paní Kamínková byla výborná kuchařka. Poslala mě a Věru na louku pro šťovík a z uvařila z něho moc dobrou polévku. Nejlepší polévku.

Pašijový týden

Květná neděle – svěcení vrbových proutků (kočiček, připomínka Ježíšova vjezdu do Jeruzaléma).

Modré pondělí – tradiční začátek úklidu, v kostelech modrá barva.

Šedivé úterý – hospodyně vymetaly pavučiny a čistily domy od prachu.

Škaredá středa – také se zametá – vymetaly se komíny, lidé se nemají na sebe mračit. Jidáš udal Krista velekněžím.

Zelený čtvrtek – zvony zvoní naposledy, pak odlétají do Říma, jí se zelená strava – špenát, kopřivy.

Velký pátek – ukřižování Krista; den velkého postu. Hrkači chodí s řehačkami a říkají: „Tři tři hodiny, Ježíš visí na kříži.“ Magický den – otvírají se poklady v zemi.

Bílá sobota – den ticha; večer začíná vzkříšení, zvony se vracejí z Říma.

Boží hod velikonoční (velikonoční neděle) – oslava vzkříšení Krista, svěcení velikonočních pokrmů v kostele, největší křesťanský svátek.

Velikonoční pondělí – neboli mrskačka. Na Moravě by měla být každá dívka nebo žena vyslahaná, aby nezprašivěla. Některé taky polily studenou vodou, aby byly krásné.

Veselé Velikonoce!

Sepsala: Věra Ličmanová

Zdroj: Antonín Václavík; Lidové tradice

Hra očí Bohumil Skoupý

Většinou to všichni známe, jeden den se probudíme o něco dříve než obvykle, po nezbytné hygieně se my pání oholíme o něco pečlivěji než jindy, prohrábneme vlasy hřebenem, po pohledu do zrcadla hřeben smočíme troškou vody, znovu prohrábneme a jsme spokojeni. Vlasy chvilku vydrží, a my se pak už do zrcadla dívat nebudeme. A můžeme vyrazit.

Tentokrát sami, bez našich partnerů. Pochopitelně jsme dost otráveni tím, že jsme museli vstávat tak brzo a zamračeným pohledem to dáváme patřičně najevo. Autobus se blíží do stanice, cestující si připravují peníze a hle, pro nás právě začíná jedna radostná chvíle dnešního dne.

Místo peněz vytahujeme průkazku ZTP a začínáme se usmívat. Jedeme zadarmo a nemusíme se obávat revizora. Pravda, průkazku vytáhnu opatrně, tak aby ji viděl jen řidič. V žádném případě o ní nesmí vědět naši spolucestující, většinou naši známi. Cesta do města uběhne v pohodě, ušetřené korunky těší.

A už jsme tam, ve víru velikého města. Jen vystoupíme z autobusu, již nám kamelot ve žluté vestě nabízí noviny – světe div se – zdarma. Je tam sice trochu více reklamy, ale něco zajímavého ke čtení se tam vždycky najde. V pohodě usedáme do metra, jsme v první nástupní stanici, tak si místo můžeme vybírat, usedáme a již prohlížíme darované noviny.

Opravdu toho zajímavého je tam málo, a tak otráveně pohlédneme přes hranu novin... OČI ! Jsou tam oči. Cizí oči. A jejich pohled se setkal s těmi našimi. Působí to jako výstřel. Nebo jako magnet? Jsme zaskočení. Po chvíli ale zvítězí zvědavost, odvážíme se pohlédnout tím směrem znovu.

A ony jsou tam stále! Ale nevydržely pohled a uhnuly do strany. I ty naše oči rychle pryč! Ale ta zvědavost, ty magnety tolik přitahují, tak znova. Jsou tam opět. Ale tentokrát neuhýbají do strany, ale sklopily se směrem dolů. Jakoby se zastyděly, ale moc hezky zastyděly. Dnes je nádherný a překrásný den. Začíná hra očí.

Dva páry očí spolu komunikují a my se nepřestáváme divit, jak si spolu rozumějí a jak to nemůžeme ovlivnit... a jak je to krásné... a vzrušující... a jaký je dnes krásný den... a jak je krásné být na tomto světě a co kdyby, ... 3 tečky. Z reproduktoru se ozývá: „Příští stanice Karlovo náměstí“. A já tam musím vystoupit. Ale mé oči se brání, velmi silně se brání.

Pohlédnu na hodinky, no dobře tak ještě jednu stanici, zůstávám sedět, a oči si ještě chvilku mohou užít té vzrušující hry. Ale jen chvilku, cesta do příští stanice je velmi krátká. Metro zastavuje, já vystupuji, ale moje oči se stále dívají tím směrem, kde zmizel ten zázrak. Já pomalu přecházím na protější nástupiště a hned dalším vlakem se vracím o jednu stanici zpět, abych nepromeškal čas.

Čas pro svého doktora, který na mě čeká pár kroků od této stanice, ten, u kterého jsem se před čtvrt rokem objednal a zrovna dnes je den, kdy na mě došla řada.....

Milí čtenáři,

v naší kapli jsme nedávno vytvořili pietní místo, které slouží k vzpomínce na obyvatele, již nás opustili. Toto místo nabízí klidné prostředí pro osobní zastavení a zamyšlení. Na pietním místě je umístěna vzpomínková kniha, do které může každý z našich klientů, zaměstnanců a návštěvníků zapsat své osobní vzkazy těm, kteří nás opustili. Kniha se stává jakýmsi společným památníkem, kde se setkávají slova úcty, vděku a lásky. Svou vzpomínku můžete vyjádřit také rozsvícením svíčky, které jsou v kapli k tomuto účelu přichystány. Svíčky jsou z bezpečnostních důvodů elektrické. Děkujeme.

Drazí přátelé,

Ježíš vypravuje svým posluchačům. Jeden člověk měl dva syny. Mladší z nich řekl otci: „Otče, dej mi díl majetku, který na mne připadá.“ On jim rozdělil majetek. Mladší syn všechno sebral, odešel do daleké krajiny a tam rozmařilým životem svůj majetek rozházel (Lk 15,11-13). Jistě, mnozí z nás znají toto podobenství o ztraceném (marnotratném) synu a také víme, že ztracený syn promrhal rozmařilým životem svůj dědický podíl a stal se pasákem vepřů. Všechno začalo tím, že se vnitřně odvrátil od otce. Před jeho očima se ten syn už necítil dobře. Chtěl se od něho osamostatnit, chtěl zcela bez dohledu dělat všechno to, co se mu líbilo. Jak hluboké to bylo odcizení, se ukázalo v tom, že si vyžádal vydání svého dědického podílu; pro něho otec jako by už zemřel.

Ne všichni lidé se podobají tomu ztracenému synovi v tom, že by žili nějakým rozmařilým životem. Ale v jedné situaci se mu podobáme všichni lidé. I my máme někdy sklon, že utíkáme z Boží blízkosti a obracíme se k Bohu zády, abychom mohli vést svůj vlastní život. Člověk chce být samostatný, zcela nezávislý na Bohu a chce bez jakéhokoli omezení dělat to, co se jemu samému líbí. A co dělá Bůh? Tak jako otec v podobenství: nechává člověka jít, dává mu svobodu. Dopouští, aby člověk vše, zač vděčí Bohu, užíval pro své vlastní sobecké zájmy: své schopnosti, své zdraví, svůj volný čas. Bůh to dopouští, aby člověk skrze své životní zkušenosti přišel k poznání, jak hořký je život bez Boha.

Ten mladík v nouzi poznal, jak je osamělý, prázdný jeho život. Začal mít hlad, pociťoval nedostatek lásky. Tento problém může být před každým, kdo hledá naplnění svého života bez Boha. To, co bezbožný svět slibuje, vypadá na první pohled opravdu svůdně; ale hlad duše to nemůže utišit. Ten mladík přišel k sobě a řekl: „Jak mnoho nádeníků mého otce má nadbytek chleba a já zde hynu hladem! Vstanu, půjdu ke svému otci a řeknu mu: Otče, zhřešil jsem proti nebi i před tebou. Nejsem již hoden nazývat se tvým synem. Učiň mne jedním ze svých nádeníků.“ Vstal a přišel ke svému otci (Lk 15,17-20). Lituje svého způsobu života a je připraven vyznat svou vinu. I my, každý z nás někdy zvolil, zvolí, chybnou cestu, chybné rozhodnutí. Ale

každý z nás má možnost mnohé napravit. Pokud žijeme, je tady šance, je tady prostor mnohé napravit. Vrátit se, vydat se za Ježíšem, naplnit svůj život dobrem a láskou. Ježíš čeká na každého člověka, nikdo není vyloučen, pokud se nevyloučí sám. Ježíš hledá každého zbloudilého člověka. – Do jeho blízkosti přicházeli celníci a hříšníci, aby ho slyšeli: Farizeové a zákoníci mezi sebou reptali: „On přijímá hříšníky a jí s nimi!“ On jim pověděl toto podobenství: „Má-li někdo z vás sto ovcí a ztratí jednu z nich, což nenechá těch devadesát devět na pustiněm místě a nejde za tou, která se ztratila, dokud ji nenalezne? Když ji nalezne, vezme si ji s radostí na ramena, a když přijde domů, svolá své přátele a sousedy a řekne jim: Radujte se se mnou, protože jsem našel ovci, která se mi ztratila (Lk 15,1-6). Nebo má-li nějaká žena deset stříbrných mincí (drachem) a ztratí jednu z nich, což nerozsvítí lampu, nevymete dům a nehledá pečlivě, dokud ji nenajde? A když ji nalezne, svolá své přítelkyně a sousedky a řekne: „Radujte se se mnou poněvadž jsem našla peníz, který jsem ztratila.“ (Lk 15,8-9).

A když se vrátíme k příběhu, který je hlavní myšlenkou našeho zamyšlení, zjišťujeme, že ztracený syn přišel domů. Vyznal otci svou vinu. A otec se raduje a je šťastný, že se mu vrátil ztracený syn, ztracené dítě. A otec okamžitě reaguje: „Přineste rychle to nejlepší roucho a oblečte ho, a dejte mu na ruku prsten a na nohy sandály. Přiveďte tučné tele, zabijte je, jezme a radujme se, protože tento můj syn byl mrtvý, a zase ožil, ztratil se, a byl nalezen.“ Bůh nás přijímá takové, jací jsme, ale nenechává nás v tomto ubohém stavu! Dává nám naději, miluje nás, a chce se s námi radovat a chce, aby ten náš pozemský život měl smysl, abychom všichni došli domů, do cíle, do Božího království. Když starší syn přichází od své práce na poli domů, ještě neví, že se jeho bratr vrátil. Je udiven sváteční hudbou, kterou slyší z domu. Informuje se, co se to děje. Překvapuje ho, že se jeho bratr vrátil. Ale to, že mu jeho otec hned odpustil, a dokonce dává zabít tučné tele na oslavu návratu, ho rozhněvá. Jak může otec někomu nehodnému prokazovat takovou přízeň? Starší syn se se znechucením odvrací. Nepochopil, že nás Bůh miluje, a že chce jen naše dobro, dobro, pro každého člověka.

Rozloučili jsme se:

Josef Musil; Jiří Karas; Ing. Milena Jiráňková; Marga Molinari; JUDr. Anna Bečvářová; Danuše Hlaváčová; Líba Mikešová

Váš jáhen Pavel Urban

1. VELIKONOČNÍ PŘESMYČKY - PŘEHÁZEJTE PÍSMENA VE SLOVECH TAK, ABY VZNIKLY POJMY, KTERÉ JSOU SPOJENÉ S VELIKONOCEMI.

ČAJÍKOV -	VAKINÁD -
ALPÁMKOZ -	AJČÍZEK -
ÁIDŠJE -	ÁDELÍNOKOV -
ÁKNEERB -	ASHUT -
ČIKOČKY -	AKRCELIS -
AZNACME -	ÁNÍŽKUŘIVO -

2. DOPLŇTE PŘÍSLUŠNÝ RODINNÝ VZTAH.

Bratr sestry mé matky je můj _____.

Sestra matky mého otce je moje _____.

Matka mého je moje matka.

Otec sestry mojí sestřenice je můj _____.

Mám jen jednoho bratrance. Jeho bratranec je můj _____.

4. NA POČÁTEČNÍ PÍSMENO SVÉHO JMÉNA NAPIŠTE MĚSTO, DALŠÍ JMÉNO, ZEMI, ROSTLINU, ZVÍŘE, VĚC, JÍDLA A POVOLÁNÍ.

6. KE KAŽDÉMU UVEDENÉMU PŘÍSLOVCI NAPIŠTE ALESPON JEDNO SYNONYMUM (SLOVO STEJNÉHO VÝZNAMU). Příklad: OPATRNĚ – OBEZŘETNĚ, ŠETRNĚ

NEPŘETŘŽITĚ –

SPĚŠNĚ –

NESMĚLE –

RYZE –

SROZUMITELNĚ –

ŠTASTNĚ –

MRZUTĚ –

LASKAVĚ –

3. SEŘAĎTE VÝZNAMNÉ SVÁTKY A VÝROČÍ TAK, ABY ŠLY CHRONOLOGICKY ZA SEBOU DLE TOHO, VE KTERÉM MĚSÍCI SE KONAJÍ.

Vánoce; Velikonoce; Vznik České republiky; Vznik Československé republiky; Svátek Cyrila a Metoděje; Svátek Matek; Den dětí; 1. Neděle adventní; Svátek Práce; Svátek zamilovaných; Pálení čarodějnic

5. SLOVNÍ ÚLOHA - Plzeňskou dominantou je Katedrála sv. Bartoloměje s nejvyšší kostelní věží v ČR. Vyhlídka z věže se nachází ve výšce 62 metrů, ke které musíte vystoupat po 299 schodech. Nad vyhlídkou věž měří dalších 38,4 m a na věži je umístěn kříž o velikosti 1,6 m. Kolik měří celá věž?

7. HÁDANKY.

- Co musíte rozbít před tím, než to použijete?
- Co stále roste a nikdy neklesá?

VÝSLEDKY KLUB EINSTEIN

1. vajíčko, pomlázka, jidáše, beránek, kočičky, mazanec, nádivka, zajíček, koledování, stuha, kraslice, ukřižování
2. strýc; pratec; bratra; strýc; bratr.
3. Vznik České republiky; Velikonoce; Pálení čarodějnic; Svátek Práce; Svátek zamilovaných; Svátek Matek; Den dětí; Svátek Cyrila a Metoděje; Vznik Československé republiky; 1. neděle adventní; Vánoce
4. Př. Most, Milan, Maroko, Maceška, Mrož, Míč, Meloun, Malíř.
5. Celá věž měří dohromady 102 metrů.
6. neustále; rychle; stydlivě; poctivě; jasně; nadšeně; nerudně; vlídně
7. vajíčko/ořech; věk

Dobrovolnictví v našem domově: Radost ze společných okamžiků

Dobrý den, jmenuji se Buse Kayaduman. Je mi 17 let, narodila jsem se a vyrostla v tureckém městě Malatya, kde také žiji. V současné době studuji na Fatma Aliye Borsa Istanbul Mesleki ve Teknik Anadolu Lisesi v Malatyi obor péče o nemocné a seniory. Vzhledem k tomu, že studuji péči o nemocné a seniory, přijela jsem v rámci projektu ERASMUS+ na stáž do Prahy. V současné době absolvuji stáž v domově pro seniory Háje v Praze.

Pokud bych měla něco říct o Praze a stáži, musím říct, že Praha je velmi okouzlující, klidné, civilizované a krásné město. Jsem velmi šťastná, že jsem přijela do Prahy. O stáži a domově pro seniory, kde stáž absolvuji, mohu říct, že lidé, kteří se o nás starají, jsou velmi milí a příjemní. Lidé, o které se staráme, jsou také velmi milí. Stáž je velmi příjemná. Starat se o lidi mě dělá šťastnou.

Buse Kayaduman

Dobrý den, jmenuji se Elif Sude. Pocházím z tureckého města Malatya a studuji obor péče o nemocné a seniory. Ve volném čase ráda cestuji a poznávám nová místa. V budoucnu bych se chtěla stát dobrou zdravotnicí a pomáhat lidem. Práce s klienty zde mě hodně učí. Být v Praze je pro mě velmi krásná zkušenost. Jsem ráda, že tu mohu být. Historická krása tohoto města mě velmi potěšila. Poznávání odlišné kultury je pro mě velmi důležité a cenné. V budoucnu bych tu ráda pracovala.

Elif Sude Kaçan

Dobrý den, jmenuji se Nurcan Alkaya. Jsem z Turecka a přijela jsem do České republiky v rámci programu Erasmus+. Je mi 17 let a studuji 11. ročník na Fatma Aliye Borsa İstanbul Kız Meslek Lisesi v Malatyi. Studuji obor péče o nemocné a seniory. Přijela jsem sem na tříměsíční stáž.

Nejprve bych chtěla říct, že jsem velmi šťastná, že jsem tady. Jsem opravdu ráda, že jsem vás poznala. Vaše vřelé přivítání mě velmi potěšilo. Česká republika se mi také velmi líbí. Praha je opravdu krásné město, jako z pohádky.

Během svého pobytu zde jsem neměla žádné potíže a získala jsem mnoho krásných zážitků. Pokud budu mít někdy příležitost zde pracovat, ráda se sem vrátím.

Děkuji vám všem.

Nurcan Alkaya

Z leva: Elif Sude Kaçan, Nurcan Alkaya, Buse Kayaduman, Ayşe Nur Özsoy

Dobrý den, jmenuji se Ayşe Nur Özsoy.

Je mi 17 let. Přijela jsem do Prahy z tureckého města Malatya na tříměsíční stáž v rámci projektu Erasmus+. Studuji obor péče o nemocné a seniory a svou stáž absolvuji v domově pro seniory Háje. Jsem ráda, že jsem tady, a viděla jsem mnoho rozdílů, které mi připadají zvláštní. Viděla jsem totiž, že lidé, kteří tady žijí, jsou šťastní a mají nekonečnou energii. Jejich radost ze života mě stejně jako je i mě udělala šťastnou. Zpočátku jsem měla obavy, že si tady nezvyknu. Ale díky jejich upřímnosti jsem se tady necítila jako cizinec. Proto jsem velmi ráda, že jsem tady.

Ayşe Nur Özsoy

Školák Kája Mařík

4. Kájovy další vánoční příhody. Jeho pohádka o „vembloudech“

Tři dni nebyly ani tři dešťovky, ani tři užovky, ani tři stromy, ale právě jen tři dni. A když maminka konečně dala Kájovi panáka i harmoniku, řekl s radostným povzdechem: „Však už se mi po tom stýskalo, až bych byl plakal.“ 25 Přibyla k tomu ještě jedna hračka: Slon, kterého dostal o Božím hodě ve škole od slečny. Jak mu smáčkl hrud', zabručel. Když tam přišel, hned ve dveřích se poklonil a chtěl říci, co mu maminka nařídila. Ale protože z kuchyně byly otevřeny dveře do pokoje, v němž stála vysoká jedle, ověšená přerozmanitými věcmi třpytnými i vábnými, zajíkl se a vyhrkl tak, jak byl zvyklý doma, když někdo přišel: „Pěkně vítám!“ A oči maje obrácené na vánoční stromek, pokračoval: „Tatínek s maminkou pozdravujou a posílají trochu lesního medu, a teta, smím se jít podívat na tu krásu?“ obrátil se k paní řídící.

Ta už se upřímně smála, protože věděla z fary o rozinkách i o té tetě; a řekla: „Jen jdi, Kájo, Milka tam pro tebe něco má.“ Kája postavil nádobku s medem na stůl a poskočil k pokoji: „Pochválen buď Pán Ježíš Kristus! Teta, to je krása!“ Slečna řídících přitiskla jeho hlavičku k sobě a on se usmál: „Teta, nebo, já jsem zapomněl, slečno, vy voníte jako anděl.“ A ona odpověděla: „Ty také voníš, Kájo, lesem a zdravím. Mám tu něco pro tebe. Podívej se!“ Dala mu toho slona, smáčkla a on jako by vykřikl. Kája s očima rozzářenýma se díval: „A cože to je?“ „Slon, Kájo!“ „Tady u nás neběhá, že ne? Tatínek takové zvíře ještě nikdy domů nepřinesl.“ „Tady nežije, Kájo. To je zvíře žijící v cizích krajinách. Ve skutečnosti je vyšší než vaše hájovna.“ „To ne, slečno,“ zavrtěl hlavou. „To by o tom tatínek něco věděl, a nic ještě neříkal!“ „Už ano,“ řekla slečna. „A kouše?“ „Kdybys mu dal něco dobrého, skouše to. Ale musil bys dáti pozor, aby tě nenabral na kly.“ „Na kly? Co to je, slečno?“ „Tyhle zuby, vidíš? Těmi by nabral tebe i mne, i maminku, i tatínka, a hodil by jedním po druhém jako hračkou!“ 26 „Náš tatínek by se nedal. Ten má flintu. Maminku by možná nabral, protože ta se flinty bojí, a tatínek ji dává vysoko nad dveře a říká: ‚Jakživ to, Kájo, do ruky neber!‘ — A já, já bych utek‘.“ „Podívej se, Kájo, tohle, co ti dávám,

je věrná podoba obrovského zvířete. Tisíce takových by se daly zhotovit z jeho skutečné velikosti. A teď si prohlédni stromek!“ Srdíčka, kolečka, komíníčkové, mikuláši, čerti, taštičky, veverky, zajíci, jeleni, žáby, kvočna s kuřaty, a kdož ví, co všechno ještě z „čikulády“ na stromku viselo. Hříby, muchomůrky, prasátka, hadi, a slečna celý veliký sáček naplnila těmi krásnými věcmi a se slonem mu dala.

Přešťastný Kája točil se mezi dveřmi, ukláněl se na všechny strany, ale zase si to rozloučení popletl a jen opakoval, co doma slyšel, když někdo odcházel: „Tak opatruj vás Pán Bůh a zas brzo přijďte!“ Když doma vyložil všechny ty roztodivné věci a smáčkl slonovi hrud', který zabručel, i maminka se trochu lekla a řekla: „To jsou vymoženosti na tom světě! A ty, Kájo, jestli nebudeš hodný, všechno ti to schovám.“ O těchto Vánocích nebylo hodnějšího dítěte nad Káju. Ani jednou nezaběhl k městečku na klouzačku, ani jednou neusnul při modlitbě. Jen s Pétou, honicím psem, měl nedorozumění. Ukázal mu slona, Péta zdvihl čumec a podíval se na Káju, jako by chtěl říci: „To nic není.“ Když slona smáčkl, jak se ozval, Péta ani nemrkl. Ale když mu ukázal Kája čokoládového jelena, než se nadál, udělal Péta „chlamst“, dvakrát polkl slinu a bylo po jelenu. Péta zavrtěl ještě ocasem, olízl se zšíroka, jako by chtěl říci, že to bylo tuze dobré, a v psím svém mozečku nemohl pochopit, že Kája zvedl ruku a uhodil ho po zadečku. Nebolelo ho to ani dost málo. To spíš Kája, jak pleskl, strčil ruku do kapsičky, jak páčila.

Péta se však přece jen urazil. Stáhl ocas mezi nohy a s hlasitým zívnutím šel si lehnout pod píčku. Mžikal a mrkal tam odtud na Káju, který hlasitě huboval: 27 „Takový krásný jelínek čikuládový a hloupý Péta ho spolkne!“ A honem uklízel svůj krám do krabice, kterou mu maminka přinesla od pana Štulce. Byla to ale krabice! Víko měla pomalované uvnitř i zevně a Kája, když si od maminky dal vysvětlit, jak se jmenují ta hrbatá zvířata a všechno ostatní, povídal o tom večer pohádku: „Tak byli jednou dva vembloudi.“ „Velbloudi se říká, Kájo,“ opravovala ho maminka. „Mně se ale lepší říká vembloudi, a nepleťte mne, maminko!“ Maminka seděla

Pokračování na straně 14

u kamen a zašívala Kájovy punčochy. Protože poznala, že Kája je dnes velice přístupný, podotkla: „Prosím tě, Kájo, kde ty punčochy tak trháš? To je hrůza!

Budu musít poprosit strýčka kováře, aby ti na kolínka přibil plech.“ Kája pustil z hlavy „vembloudy“ a ptal se: „Bolelo by to, maminko? Když ne, že bych si tam sám došel. Až bych klekl v kostele, to by to vždycky cvaklo jako podkovky.“ Ale hned už byl zase u pohádky: „A ti vembloudi měli zlého tatínka a machocu.“ (Kája často přehodil slova. Chtěl říci „macechu“.) „Mami, mají vembloudi tatínka a maminku?“ zeptal se pro jistotu. „Asi mají, když říkáš, že byli na ně zlí.“ „Tak oni šli do světa a přišli až k panu Štulcovi. Poklonili se a řekli: ‚Pěkně vítám, pane Štulc. My jsme doma moc bití, tak jsme k vám přišli, abyste si nás tu nechal.‘ Tak pan Štulec řekl: ‚Prosím, rádo se stalo.‘ Vzal hůlčičku a začaroval, vembloudi se zmenšili a přilípli se na víčko téhle krabičky a je jim tady moc dobře. Pořád se dívají na ty čikuládové hvězdičky a kominíčky, kolečka, hříbečky a všechny ty věci a říkají si v noci, když všichni spíme: ‚V hajnovně u Maříků je to lepší, než bylo doma.‘ No, když měli machocu, ani se nedivím, že se jim tam nelíbilo. Vy, mami, neumřete nikdá, vidíte? Ani tatínek! Já bych také potom umřel. To už by nebylo na světě nic. Péťa by také umřel.“

„O zvířeti se, Kájo, neříká, že umře. To zcepení.“ 28 „Zcepení? — Ba ne, maminko, to nevím, co je, ale umřít, to je, že už pořád leží a nikdá už nemůže jíst rozpíčky.

Kdy je zas budete dělat?“ obrátil myšlenky na věci světské. Maminka poznala, že Kája má svou dobrou hodinu, ve které bylo by vhodné vyrukovat s napomenutím. Proto odložila práci a pověděla: „Říkal jsi, Kájo, že neumřeme, tatínek ani já. Ale to všechno je v rukou Božích. Tatínek je pořád v nebezpečení v lese v noci i ve dne. A já — kdybys zlobil, špatně se učil, neposlouchal, utrápila bych se nad tebou a umřela bych jistě brzo...“ Ve světnici zapraskala smolná louč. Kája položil hlavu do maminčina klína a sliboval: „Budu poslouchat, maminko, jen abyste neumřela, ale víte, ono to někdy nejde.

Já bych moc rád hned přiběhl, když někdy voláte, ale když mám někdy moc starostí a práce v lese...”

Prvně na ledě

„Na zámeckém rybníku už snese,“ hlásil Vojta Brabencovic po ránu ve škole. Všichni věděli, co to znamená. Na zámeckém rybníku už je tak silný led, že snese. A v 10 hodin všichni kluci zamířili od školy vlevo za roh „do stodol“ kolem staré kovárny a rovnou po svahu k rybníku. Holky rozmýšlivě přešlapovaly před školou. Tonča Kvíčalkovic natřásala si tašku na zádičkách a zastrčila si světlý pramínek vlásků pod šátek: „Půjdem taky, holky?“ Nanda Troničková ukousla z krajíce chleba. „Já ne. Vojta Brabencovic mi slíbil, že mě porazí, protože jsem mu špatně napověděla.“ Terina Pachlovic se zatočila dokolečka: „Já dostanu želízka — Harifáxy!“ Tonča se ušklíbla: „My jich máme doma! Já bych je ani nechtěla.“ „Jo, nechtěla! Jen kdybys je dostala! Máte doma kusy starého železa, a ne želízka. Já jdu, pojďte, holky,“ rozhodla se Terina. Běželo jich za ní asi šest. Postavily se dole u rybníka. 29 Kluci už se rozjížděli po hladké ploše. Jak trošku led zapraskal, výskli si hoši: „To praská mrazem. Holky, pojďte dělat vlak!“ pobízel je Vojta.

Tonča Kvíčalkovic udělala na něj dlouhý nos, Vojta se rozběhl, ale holky už upalovaly. Tak ještě zadupal a vrátil se na led. Kájovi se tam náramně líbilo. Párkrát sebou švihl, protože stál na ledě prvně, ale za chvíli byl jistější. Než se nadál, přiběhli s pokřikem třetí. Podle toho věděl, že už musí k obědu. Šel nerad, a jak domů přišel, smutno mu bylo, neboť maminka doma nebyla. Nesla oběd za tatínkem do lesa. Jen Péťa měl velikou radost.

Kája vzal z trouby hrneček s polévkou, v kastrůlku měl jáhlovou kaši. Pokřivoval se a slupl oběd jako nic. Péťovi dal čerstvou vodu a vzdychl si upřímně: „A to je tady smutno bez naší maminky!“ Pustil psa zase na dvůr a šel do školy. Měli do dvou a pak rovnou zase k rybníku. Kája chtěl se zrovna rozběhnouti a rozjet, když přišly od Lážova slečinky a za nimi páni. Každý nesl na řemínku brusle jako nové, lesklé, krásné. Panečku, to by bylo něco! Kája viděl prvně bruslit a hned si v duchu řekl, že jen tak na botkách to nic není a že by bylo tuze krásné, kdyby měl taky želízka. Kluci vytahovali z kapes svoje želízka, ale ta byla docela jiná než slečinek a pánů. Rezovatá, šrouby netáhly. Vojta

Brabencovic měl každé jiné. Jedno s takovým zobanem ke špičce boty, druhé bez zobanu. Některý měl než jedno želízko. Pepík Harvíkovic vytáhl něco jako silnější prkýnko a ukázal je klukům zespodu: „Mám tam zapuštěné želízko.“ A už si to vázal provázkem na střevíc. „Ju, zapuštěné,“ řekl Kája, „máš tam nůž jen tak.“ „Ty nemáš ani takové!“ odsekl mu Pepík.

Omotal si provázek pevně kolem kotníku, vstal, našlápl, pravou nohou se rozjel, levou vedle přidupával, rukama komíhal a křičel: „Ouhá, z cesty!“ Za ním jel Vojta Brabencovic. To s tím zobanem mu drželo, protože měl na ně víc špagátu, ale to, kterému říkal hrdě „Merkúr“, to pořád spadávalo z paty. Tož tu nohu nezdvihl, jen sem tam jí kroutil. 30 A už vstávali ostatní. Některý měl jen přivázané prkénko, ale radosti měli všichni stejné. Kája se smutně po nich díval. Vojtovi spadl „Merkúr“ a ujížděl po hladkém ledě jaký kus cesty. „Abys to věděl, už tě nechci!“ rozkřikl se Vojta. „Kluci, který chcete Merkúr, chytte si!“ Tohle Kája slyšet, div se nepřerazil. Skoro současně s ním přiběhl druhák Lojzík Žemlovic, ale Kája už držel „Merkúr“ v ruce. „Já na ně dřív sáhl, tak je želízko moje!“ řekl, sedl si na led, vytáhl hrst provázků a kdejaký otvor v „Merkúru“ protahoval a utahoval, až se mu do botičky provázky zařezávaly. Ale to nic nedělá! Má želízko! Bude bruslit! Vstal opatrně, mával rukama, poskakoval levou nohou za pravou, která se šinula po ledové ploše jedna radost. Kájovi oči svítily rozkoší a blahem. Rejdil po rybníku, ani si nevšiml, že se stmívá, že někteří z dospělých už odešli. Zrovna dojel ke kraji, kde led byl ještě slabý.

Kdosi z kluků do něho vrazil. Kája popojel, svalil se, led zapraskal a Kájovi koukala z ledové tříště jen hlavička. Lekl se náramně, ale zčerstva nahmátl nohou pevnou půdu. Několik kroků a byl na suchu. Zima ho rozrážela strašlivá. „Merkúr“ se mu uvolnil, stáhl želízko z nohy a hodil na silný led. Kluci tam stáli trochu vyděšeně, když drkotavě zavolal: „Já už to nechci, Vojto!“ Pepík Harvíkovic volal: „Běž honem domů, nebo nastydneš!“ Kája chtěl běžet, ale šlo to špatně. Prudkým mrazem tuhly mu šaty, zdálo se mu, že i košilka je kus ledu. Vzpomněl si

i na ten veliký kus cesty domů a řekl si v slzách, že se domů takhle nedostane. „Kam jen půjde, kam půjde oschnout? No, to bude mít maminka malou radost!“ Drkotat zuby, když vyšel ke staré kovárně. „Kam jen půjde? Kdyby to tak Pán Bůh dal a pan řidičí nebyl doma! Šel by tam a poprosil, smí-li tam uschnout.“ Protože zrovna je na rohu, už bez váhání jde po můstku do chodby. Bětuška metla.

Jen tak se na Kāju podívala, jen mu na ramínko sáhla, spráskla ruce, chytla ho do náruče a nesla rovnou do kuchyně: „Podívají se, on se, chudáček, vykoupal, má to na sobě jako roh.“ 31 Paní řidičí jen se pokřižovala, honem naložila do kamen, rozhodila v kuchyni Bětuščinu postel, přinesla z pokoje nějaké prádlo, ale, panečku, nemohly honem z chudáka to stáhnouti, jak to bylo zmrzlé. Paní řidičí ho celého vysušila ručníky, dala mu takovou dlouhou košilku, „po Milce“, řekla, a sama ho uložila do postele. Bětuška vařila thé pro pocení, a za chvíli jim Kája vypověděl, jak se to stalo. Bětuška vyběhla ven, kdyby někdo náhodou šel na samoty, aby tam vzkázaly. Šťěstí jí přálo. Zrovna tam šel pan Růžička s telegramem do lesovny. Řekla mu, ať Maříkovi nemají strachu, že Kája zůstane dnes přes noc ve škole, že se někde klouzali a má moc promáčené boty. Ale maminka hajná přece přiběhla, přinesla mu jiné šatičky i botičky. To už Kája spal. Hajná tolik děkovala a ráno že zase přijde a Kája dostane svůj díl. Ale nebylo to zlé. Kája se brzo probudil, a protože mu pranic nebylo, oblékl se do suchého, poděkoval a že ještě doběhne domů.

Přišel s takovým pokorným prošením a s takovými sliby, že maminka jen chvíli hubovala a řekla: „Jestli se ještě jednou na ‚čundračku‘ odvážíš, dopadne to hůř. Potrestán ovšem být musíš. Měl jsi dostat novou čepici, nedostaneš nic.“ Kája byl rád, že to dopadlo tak. Na rybník už nešel. Tatínek mu řekl: „Budeš-li hodný, budeš tam smět, ale až budeš větší.

Ted' tě jen Bůh nebeský chránil, že jsi vyvázl bez těžké nemoci.“

VOLBA DŮVĚRNÍKŮ – po roce se konala tradiční volba patrových důvěrníků, kterým děkujeme za jejich službu.

Pro tento rok jsou důvěrníky:

A1 – Noemi Nováčková

A2 – Věra Skoupá

B0 – Věra Ličmanová

B1 – Marie Tichá

B2 – Eva Plamínková

PROCHÁZKY DO MILÍČOVSKÉHO LESA – Zahájili jsme také společné procházky do Milíčovského lesa, na které bychom při příznivém počasí měli vyrážet každé pondělí odpoledne. V případě zájmu neváhejte oslovit aktivizačního pracovníka!

OSLAVA MDŽ – Oslavu Mezinárodního dne žen jsme prožili v milé a srdečné atmosféře. Velkou radost nám udělala návštěva Aleše Cibulky společně se Zlatou Adamovskou a Petrem Štěpánkem, kteří zpřijemnilí celé odpoledne. Velmi si vážíme také návštěvy Alexandry Udženije, náměstkyně primátora, která nás potěšila.

Každá z našich žen byla navíc obdarována květinou pro radost. Děkujeme všem za krásné chvíle plné pohody a úsměvů.

TAJEMNÉ SOVY – v minulém měsíci se nám dostalo nevšedního zážitku. Do našeho domova zavítala záchranná stanice Penthea z.s. s ukázkou živých sov. Součástí byla poutavá přednáška a jedinečná možnost vidět sovy zblízka, pohladit si je i sledovat v letu. Pro všechny to byl opravdu krásný zážitek.

MALEŠICKÝ MOZEK – 11. března nás reprezentovala skupinka našich klientů v DS Malešice na soutěži Malešický mozek. Děkujeme!

ZAJÍMAVOSTI

MAŠKARNÍ VESELICE – Maškarní veselice u nás přinesla spoustu smíchu a radostné atmosféry. Nechybělo bohaté občerstvení, slavnostní připitek ani zábavné soutěže v podobě masopustního sudoku a kvízových otázek. Celým odpolednem nás provázela harmonika skvělého Karla Kekešiho – zpívalo se, tančilo a bavilo. Nechybělo ocenění těch nejlepších masek! Děkujeme všem, kteří dorazili a pomohli vytvořit tuto krásnou společnou atmosféru.

Co vše se dá stihnout v úterý

Třeba keramická dílna, ale i povídání o vilách staré Prahy. To vše se mi podařilo stihnout za jeden den, v úterý. „Na základní škole jsem dělala keramiku, ale to se tolik nepočítá,“ směje se Lucie Vydrová, aktivizační pracovnice, která kroužek keramiky dnes s přehledem vede. Musela se to naučit, když nahradila svou předchůdkyni.

Místnost, kde se tato pěkná ruční práce odehrává, je v přízemí domova seniorů, bez problémů se do ní díky vjezdové rampě dostanou i vozíčkáři. Hned za vchodem jsou také toalety. Má i krásné zázemí, v němž nechybí kuchyňský kout bohatě zásobený nejen nádobím.

Při mé návštěvě účastníci dílny pokračovali ve zdobení třítka, takového předchůdce struhadla. Bodliny, které ční z podložky, se používaly na rozmělnění česneku, cibule a dnes třeba i zázvoru. Bát se o to, že by snad někdo nemohl nějaké dílko malovat, protože se první fáze jeho vzniku, neúčastnil, nebylo třeba. Pro každého se nějaký kousek našel.

„Děláme hodně užitnou keramiku, sama mám doma z nějaké lekce hrníček, který pořád používám. Svoje výrobky samozřejmě nabízíme i na vánočním jarmarku pořádaném naším domovem seniorů,“ prozrazuje mi usměvavá Lucie, když pro jednoho z klientů chystá nářadí na zdobení.

Senior má kvůli svému onemocnění pohybové omezení, proto pracuje s miskou naplněnou barvou a vkládá do ní na dřívku upevněný tampónek. Tím pak vytupká barvou vybraný tříč.

Jedna z klientek si žádá červenou barvu, další se svěří, že nikdy keramiku nevybarvovala. Zábavu si tu nikdo nedá pokazit, někdo spěchá na další aktivitu, cvičení dokonce začíná dřív než lekce keramiky skončí, někdo přijde později, ale práce zaměstnávající ruce, všechny těší.

„Vzadu máme keramickou pec, když si výrobky odpočinou, vypalují se, dostávají glazuru,“ ukazuje mi Lucie Vydrová v zázemí, kam na závěr každý výrobek zamíří.

Jak dopadla výstava o slavných vilách metropole, se dozvíte zase v příští reportáži v květnovém čísle Hájku.

Jana Hanušková

INFORMACE Z DOMOVA

Další stravovací komise budou **8.4. a 22.4.**
O schvalování nového jídelníčku budou členové stravovací komise předem informováni.

Schůzka
důvěrníků
s vedením
domova se uskuteční
ve středu 1. 4. 2026
od 10:00
v sále.

DAROVANÉ PŘÁNÍ

Každý z nás má jistě nějaká přání, některá dokážeme vyslovit nahlas, některá si sami dokážeme vyplnit, o některých jen sníme. Napište své přání na papír, uveďte celé své jméno a také napište proč, z jakého důvodu, si přejete právě toto přání. Sepsané přání pak vhodte do krabičky do 30. dubna, označené logem „Darované přání“, která se nachází u kavárny, nebo požádejte svého aktivizačního pracovníka.

SETKÁNÍ SE ZVÍŘATY

V teplejších měsících se opět každý měsíc budeme mít možnost setkat se zvířaty v zahradě. Začneme tento měsíc 20. dubna.

PROCHÁZKY DO MILÍČOVSKÉHO LESA

S teplejším počasím jsme již zahájili společné procházky do Milíčovského lesa, kam budeme vyrážet (s ohledem na počasí) každé pondělí ve 13 hodin od vrátnice. Pokud potřebujete doprovod, nejdříve se, prosím, domluvte s aktivizačním pracovníkem.

Duben

Kozoroh - 22. 12. – 20. 1.

Duben je jarním měsícem, ve kterém pocítíte nával energie a chuť se provětrat venku. Pár minut na sluníčku je skvělý tip.

Vodnář - 21. 1. – 20. 2.

Není nad to si občas udělat siestu. Dobrá kávačka a dortík jsou ideální k přátelskému klábosení.

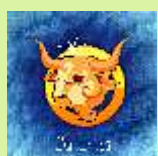
Ryby - 21. 2. – 20. 3.

Neřešte problémy druhých a soustředte se na sebe. Relaxujte a oměňte se občas nějakou dobrotou. Prospěje vám to.

Beran - 21. 3. – 20. 4.

Duben je ideálním měsícem se naladit na přicházející teplé dny. Dobrá knížka a chvilka na lavičce venku je ideální věc.

Býk - 21. 4. – 21. 5.

Nenechte se nikým vyvést z míry ani dobrým přítelem. Malichernosti hodte za hlavu a užívejte si klid a jarní dny.

Blíženci - 22. 5. – 21. 6.

Blíženečkům jarní prodlužující se dny vyloženě prospívají. Čile se věnují svým aktivitám a jejich energie je nakažlivá.

HOROSKOPY

Rak - 22. 6. – 22. 7.

Dobrý čaj či káva jsou dobrými denními společníky. Pokud ještě máte spřízněnou duši na povídání, je to ideální.

Lev - 23. 7. – 22. 8.

Lvi a lvice, nehaštejte se více a na svět kolem sebe koukejte optimisticky. Prospěje to vám i všem ostatním.

Panna - 23. 8. – 22. 9.

Panny by měly v dubnu zvolnit a věnovat se relaxu a klidovému režimu. V teplých letních dnech jako když najdete.

Váhy - 23. 9. – 23. 10.

Váhy se s jarem probouzejí do nového pozitivního období. Objevují nové podněty a aktivity nejen sami, ale i s přáteli.

Štír - 24. 10. – 22. 11.

Zkuste nový lahodný recept nebo vyzkoušejte nový míchaný nápoj třeba s čerstvým ovocem. Zpříjemněte si den.

Střelec - 23. 11. – 21. 12.

Pro střelce je duben ideálním měsícem k nalezení sebe sama a novým aktivitám nejen doma, ale třeba i venku s přáteli.